

Sygn. akt IV U 303/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Katarzyna Antoniak

Protokolant	st. sekr. sądowy Marta Żuk
-------------	----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2016r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania T. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 9 marca 2016 r. znak: (...)

w sprawie T. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala prawo T. P. do emerytury od (...).

Sygn. akt IV U 303/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 marca 2016r. Nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.184 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z §4 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, odmówił T. P. prawa do emerytury wskazując, że ubezpieczony nie udowodnił, iż do dnia 1 stycznia 1999r. osiągnął 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Do pracy w szczególnych warunkach nie zaliczono okresu od 01.11.1980r. do 14.09.1989r. oraz od 01.11.1990r. do 31.12.1998r., a także od 15.09.1989r. do 31.10.1990r. w (...), bowiem w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach pracodawca wskazał, iż ubezpieczony wykonywał pracę na dwóch różnych stanowiskach, tj. „ślusarz” oraz „oczyszczacz mechaniczny”, co wyklucza możliwość wykonywania tej pracy w pełnym wymiarze przewidzianym dla danego stanowiska. Zdaniem organu rentowego uznanie tej pracy mogłoby nastąpić wówczas, gdyby pracodawca ściśle określił, w jakich okresach ubezpieczony wykonywał zatrudnienie na poszczególnych stanowiskach, czego w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 31.01.2001r. oraz 23.07.1998r. nie zawarł.

Odwołanie od w/w decyzji złożył T. P., wnosząc o zaliczenie okresu zatrudnienia w (...) od 1.11.1980r. do 31.12.1998r. jako pracy w szczególnych warunkach wykonywanej codziennie i w pełnym wymiarze czasu pracy. Ubezpieczony

wyjaśnił, że pracę wykonywał na dużej hali produkcyjnej, jednocześnie na tej samej hali pracowali również spawacze, miejsce to było pozbawione klimatyzacji, występowało duże zadymienie i zapylenie. Dodatkowo powołano się na świadectwo pracy wykonywanej w szczególnych warunkach z dnia 23.07.1998r. oraz 31.01.2001r. (odwołanie, k. 1 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując się na argumentację i przepisy prawa zawarte w zaskarżonej decyzji (odpowieź organu rentowego na odwołanie, k. 3-4 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony T. P. w dniu (...)ukończył 60-ty rok życia. Uprzednio w dniu 16 lutego 2016r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury.

Na podstawie przedłożonych do wniosku dokumentów organ rentowy przyjął za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999r. okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 27 lat, 2 miesięcy i 27 dni, w tym 26 lat, 10 miesięcy i 9 dni okresów składkowych oraz 4 miesiące i 18 dni okresów nieskładkowych. Organ rentowy nie uwzględnił ubezpieczonemu żadnego stażu pracy w szczególnych warunkach. Do pracy w szczególnych warunkach nie zaliczono okresu zatrudnienia w (...) od 1.11.1980r. do 31.12.1998r., ponieważ w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach pracodawca wskazał, że T. P. wykonywał pracę na dwóch różnych stanowiskach, tj. ślusarz oraz oczyszczacz mechaniczny, co wyklucza możliwość wykonywania tej pracy w pełnym wymiarze czasu pracy przewidzianym dla danego stanowiska. Podniesiono, że w świadectwach pracy z dnia 31.01.2001r. oraz z dnia 23.07.1998r. pracodawca nie określił, w jakich okresach ubezpieczony wykonywał zatrudnienie jako ślusarz, a w jakich oczyszczacz bądź oczyszczacz mechaniczny. Tym samym w ocenie organu rentowego ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999r. nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, co skutkowało wydaniem decyzji z dnia 9 marca 2016r. odmawiającej T. P. prawa do emerytury (decyzja z 09.03.2016r. k.18 akt emerytalnych).

Od dnia 1 września 1971r. T. P. był zatrudniony w Fabryce (...). W okresie od 1 listopada 1980r. do 31 stycznia 2001r. wykonywał pracę na stanowisku ślusarz-oczyszczacz/oczyszczacz mechaniczny, przy czym w okresach od 1 listopada 1980r. do 14 września 1989r. oraz od 1 listopada 1990r. do 31 stycznia 2001r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał czynności polegające na obsłudze urządzeń i narzędzi wibrujących lub udarowych, a w okresie od 15 września 1989r. do 31 października 1990r. prace antykorozyjne urządzeń i instalacji technicznych. Praca ubezpieczonego polegała na oczyszczaniu wykonanych z metalu wysięgników do koparek. Oczyszczanie odbywało się za pomocą szlifierek pneumatycznych, wiertarek, jak również ręcznie przy użyciu szczotek. Przez krótki okres wnioskodawca oczyszczał także blachę z korozji przy zastosowaniu oczyszczarki. Dodatkowo zakres pracy T. P. jako oczyszczacza obejmował nabijanie tulei i spawanie ich do wysięgnika. Nabijanie i spawanie zajmowało w ciągu dnia około 10-15 minut i było integralną częścią czyszczenia i szlifowania wysięgników, które następnie przekazywano do malarni. Pracodawca wystawił ubezpieczonemu świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, z których wynika, iż w okresach od 1 listopada 1980r. do 14 września 1989r. oraz od 1 listopada 1990r. do 31 stycznia 2001r. ubezpieczony wykonywał prace wymienione w wykazie A Dziale XIV poz. 18 załącznika do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r., zaś w okresie od 15 września 1989r. do 31 października 1990r. prace ujęte w wykazie A, dziale IV poz. 38 w/w rozporządzenia (świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 31.01.2001r. i 23.07.1998r., k. 9-10 akt emerytalnych; zeznania świadków Z. K. i Z. G., k.17v-18 akt sprawy; wyjaśnienia i zeznania ubezpieczonego, k.17-17v i 18 akt sprawy; dokumenty zgromadzone w aktach osobowych ubezpieczonego).

Ubezpieczony nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego (okoliczność bezsporna, nadto: oświadczenie zawarte we wniosku o emeryturę, k.2 akt emerytalnych, raport z analizy konta, k.15 akt emerytalnych).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego T. P. zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 j.t.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999 r., osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy, a także nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wnioski o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl powołanego wyżej art. 32 ust.1 i 4 ustawy pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, a w myśl przywołanego wyżej art. 27 ustawy wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury w w/w wieku, jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia (co najmniej 25 lat mężczyzna), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ponadto zgodnie z § 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało ustalenia, czy ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999r. legitymuje się co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Poza sporem pozostawało, że T. P. osiągnął wymagany ustawą wiek w dniu 19 lutego 2016r., spełnił przesłankę „ogólnego” stażu pracy, wykazując 27 lat, 2 miesiące i 27 dni okresów składkowych i nieskładkowych, a także nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Do pracy w szczególnych warunkach organ rentowy nie uwzględnił okresu zatrudnienia wnioskodawcy w (...) od 1.11.1980r. do 31.12.1998r., ponieważ w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach pracodawca wskazał, że T. P. wykonywał pracę na dwóch różnych stanowiskach, tj. ślusarz oraz oczyszczacz mechaniczny, co wyklucza możliwość wykonywania tej pracy w pełnym wymiarze czasu pracy przewidzianym dla danego stanowiska. Zwrócono także uwagę, że w przedłożonych świadectwach pracy z dnia 31.01.2001r. oraz z dnia 23.07.1998r. pracodawca nie określił, w jakich okresach ubezpieczony wykonywał zatrudnienie jako ślusarz, a w jakich jako oczyszczacz bądź oczyszczacz mechaniczny. W ocenie Sądu, takie działanie organu rentowego było niezasadne. Po pierwsze wnioskodawca przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, o których mowa w §2 ust.2 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. Po drugie w świadectwach tych pracodawca opisał, jakie czynności w poszczególnych okresach były realizowane przez ubezpieczonego, jak również powołał się na odpowiednie działy i pozycje zawarte w wykazie A stanowiącym załącznik do w/w rozporządzenia. Organ rentowy wyjaśnił, iż nie mógł zaliczyć spornego okresu pracy jako wykonywanej w szczególnych warunkach, bowiem w świadectwach pracy wskazano dwuczłonowe stanowisko pracy, tj. „ślusarz-oczyszczacz” (świadectwo z dnia 23.07.1998r.) czy też „ślusarz-oczyszczacz mechaniczny” (świadectwo z 31.01.2001r.). Bezsprzecznie praca ślusarza co do zasady nie jest zaliczana do pracy w szczególnych warunkach, gdyż nie została ujęta w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. W niniejszej sprawie, zdaniem Sądu, organ rentowy powinien kierować się nie tyle określeniem nazwy stanowiska – jak bowiem wiadomo nazwa stanowiska nie zawsze odpowiada rodzajowi pracy – co określeniem stanowiska przez pracodawcę za pomocą wskazania konkretnego wykazu i pozycji w/w rozporządzenia oraz opisem prac. W świadectwach wykonywania pracy w szczególnych warunkach pracodawca skonkretyzował, na czym polegała praca ubezpieczonego, wskazując, iż była to obsługa urządzeń i narzędzi wibrujących lub udarowych, a w okresie od 15 września 1989r. do 31 października 1990r. – prace antykorozyjne urządzeń i instalacji technicznych. Niewątpliwie sama nazwa stanowiska nie podważa faktu, iż wnioskodawca w spornym okresie wykonywał prace w szczególnych warunkach. Potwierdziły to zeznania świadków Z. K. oraz Z. G., a także zeznania ubezpieczonego, które są spójne, logiczne i w całości wiarygodne. Wynika z nich, iż T. P. w zakładzie pracy (...) sp. z o.o. realizował

czynności polegające na oczyszczaniu wykonanych z metalu wysięgników do koparek. Oczyszczanie odbywało się za pomocą szlifierek pneumatycznych, wiertarek, jak również ręcznie przy użyciu szczotek. Przez krótki okres wnioskodawca oczyszczał także blachę z korozji przy zastosowaniu oczyszczarki. Dodatkowo w ramach pracy jako oczyszczacz T. P. nabijał tulejki i spawał je do wysięgnika. Nabijanie i spawanie zajmowało w ciągu dnia około 10-15 minut i było integralną częścią czyszczenia i szlifowania wysięgników, które następnie przekazywano do malarni. Niewątpliwie szlifowanie wyrobów metalowych, polerowanie mechaniczne przy wykorzystaniu narzędzi wibracyjnych lub udarowych jest zaliczane do pracy w szczególnych warunkach. Praca ubezpieczonego odpowiada zatem pracy ujętej w wykazie A Dziale XIV poz. 18 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jako obsługa urządzeń i narzędzi wibracyjnych lub udarowych (tak ją określił pracodawca w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach). Dodatkowo praca ubezpieczonego może być zakwalifikowana jako praca w szczególnych warunkach z innej pozycji w/w rozporządzenia, tj. wykaz A, Dział III poz. 78 – szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne. Ubezpieczony generalnie był oczyszczaczem, a tylko niewielki zakres jego czynności związany był ze spawaniem i nabijaniem tulei, zatem ewentualne prace ślusarskie miały marginalne znaczenie w wymiarze czasu pracy wnioskodawcy.

Przy ustalaniu prawa do świadczenia emerytalnego w myśl art.184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych staż pracy uprawniający do w/w świadczenia liczony jest na dzień 1 stycznia 1999r. (dzień wejścia w życie ustawy), a tym samym nie są brane pod uwagę okresy wykonywania pracy po dniu 31 grudnia 1998r.

Całokształt okoliczności sprawy pozwolił zatem zaliczyć do stażu pracy w szczególnych warunkach okres zatrudnienia ubezpieczonego od 1 listopada 1980r. do 31 grudnia 1998r., tj. 18 lat i 2 miesiące. Ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999r. wykazał zatem ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a tym samym spełnił wszystkie przesłanki do przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴§2 kpc Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił prawo T. P. do emerytury od dnia (...)tj. od ukończenia przez ubezpieczonego 60-tego roku życia.